

Overweging bij NT-Lezing: Johannes 21: 9-17

Lieve mensen, jong en oud,
gemeente van onze Heer Jezus Christus

Kent u het televisieprogramma Het Familiediner?

Zelf ben ik niet zo'n televisiekijker, maar ik hoor hier nog wel eens over vertellen.

Het doel van het programma is om familieleden weer om tafel te krijgen als begin van echte verzoening. Een presentator bemiddelt hierbij.

Een televisiekok bereidt dan een verzoeningsmaaltijd voor in overleg met de familieleden die het programma hebben ingeschakeld. Aan het eind van het programma zien we dan een grote limousine aankomen en spannend....komt iedereen naar het diner of is de limousine leeg.

Want ja ieder mens is verschillend, zit anders in elkaar.

En het hangt ook van het gebeuren af of men zich weer wil verzoenen of toch niet! Want soms is dat gewoon een brug te ver!

Eten en je verzoenen met elkaar of niet.... is hier een goede combinatie blijkt uit de kijkcijfers.

Ook in het Oosten, en in de bijbeltijd is de maaltijd niet alleen om de honger te stillen, maar vooral ook een plek van verzoening.

Zo zitten ook de leerlingen aan het begin van de nieuwe dag, na een donkere nacht, waarin eerst niets werd gevangen, toch in de ochtend, samen aan de maaltijd. Met Jezus.

Ze durven het niet te vragen, maar ze voelen, weten gewoon dat het Jezus is. Je kunt je afvragen, waarom vragen ze het niet?

Ik denk, dat het soms beter is om het moment, maar gewoon het moment te laten zijn. Niets te vragen, je gevoel gaat soms voor je ratio uit!

Jezus deelt en geeft te eten. Naar lichaam, maar ook naar Geest blijkt.

Want er is nog wel iets dat rechtgezet moet worden.

Tussen Petrus en Jezus, over dat ene....

Petrus sprong wel als haantje de voorste van de boot, toen werd verteld wie aan de oever stond en hen riep. Maar tijdens de maaltijd kan hij zich verschuilen in de groep. En misschien nog stiekem denken: Ik was toch niet de enige? We hebben Jezus toch allemaal verraden!

Het is zo'n menselijk vluchtgedrag!

Kijken naar wat de anderen ook allemaal hebben gedaan en daarmee het gebeuren relativeren.

Maar als het eten op is, dan moet Petrus wel onder ogen zien

dat hij er niet onderuit kan.

Die verloochening op de binnenplaats bij de hogepriester, in de nacht van de gevangenneming van Jezus, ligt hem zwaar op de maag!

Petrus is daar stukgelopen op het leven zelf. Op zijn idealen, zijn verlangens, zijn hoop.

Zoals elk mens kan stuklopen.

Niets was je teveel en toch krijg je een burn-out.

Of jij die beantwoordt aan het ideale huwelijk ligt toch in scheiding.

Jij die altijd alles op orde hebt, overkomt verdriet, waar je niet bovenop kunt komen.

Verliest je baan of een goede vriendschap.

Op veel manieren kan een mens stuklopen op het leven. Bedoeld, onbedoeld, zelf gezocht of overkomen.

Hoe dan ook, onvermijdelijk komt: Hoe nu verder?

Dat stuklopen op het leven, jezelf, alle hoop, idealen, beelden, die je daarvan hebt, dat wordt in het evangelie verbeeld met het kruis.

Niet alleen toen, liep de liefde van God, Jezus, stuk op de hardheid en het kwaad van mensen, maar ook nu, want dat kruis staat ook nu nog voor verdriet, wonden, verraad, verloochening, dood.

En dan de vraag: hoe nu verder?

Het is Jezus zelf die hier de draad oppakt: Simon, zoon van Johannes, heb je me lief?

Geen beschuldiging, verwijt of bestraffing.

Het gaat hier om hun relatie, maar ook hoe het verder moet in de toekomst, met de opbouw van de gemeente.

Als Jezus nu bestraffend had gesproken, of Petrus niet weer aangekeken, dan had Petrus en eigenlijk iedereen, ook wij, dat begrepen.

Want zo zitten we wel een beetje in elkaar.

Oog om oog, tand om tand.

Er voor weglopen, de schuld bij de ander leggen of blijven zitten in frustratie, tekortkomingen, kijk wat mij is aangedaan!

Heb je mij lief?

Niet 1x, maar 3 keer.

Uiteraard 3 keer, immers het lijkt op een spiegel voor Petrus, 3x de verloochening, maar zonder verwijt of oordeel of een steek onder water.

Want ondanks alles, is voor Petrus een opdracht weggelegd.

Weid mijn lammeren, hoed en weid mijn schapen.
Niet alleen visser, maar ook herder van mensen!

Wat Petrus hier overkomt is pure genade.
Een oud bijbels woord, soms niet goed begrepen.
Maar het wordt menselijk, begrijpelijk, komt dichtbij als we het zien in het licht van Petrus.
Want met de genade van Jezus wordt een last van Petrus schouders genomen.
Kan en mag Petrus verder.
Er is toekomst voor hem.
Maar niet alleen voor Petrus, ook voor de gemeente.
Net als met het familiediner, als men komt!
Om te leren relaties te herstellen, te verzoenen, verdraagzaam te zijn.
Om zo samen de maaltijd te vieren. Ondanks al onze verschillen toch
gemeenschap van de Heer.

En afgelopen week las ik een kort verhaaltje, waarvan ik dacht ja, zo kan het ook:

Twee echtparen wonen naast elkaar.
Het ene paar heeft regelmatig onenigheid.
Het andere leeft in vrede.
Op een dag zegt de vrouw van het ruziënde echtpaar:
'Kijk eens waarom die burens van ons nooit ruzie hebben!'
De man verstopt zich in de struiken bij de burens.
Hij ziet dat de buurvrouw de vloer dweilt, maar ze rent weg omdat de telefoon gaat. De buurman komt binnen, ziet de emmer niet en schopt deze omver.
Als zijn vrouw terugkomt en de natte boel ziet zegt ze: Sorry, ik had die emmer even aan de kant moeten zetten!
Nee hoor, zegt de buurman, ik had beter moeten opletten.
De man sluipt weer naar huis en meteen vraagt zijn vrouw nieuwsgierig:
'En wat heb je ontdekt?'
'Het is simpel', zegt hij, 'wij willen altijd zelf gelijk hebben, maar zij hebben geen moeite als eerste de schuld op zich te nemen en sorry te zeggen!'

Mag naast het bijbelverhaal, ook dit dagelijkse menselijk verhaal ons tot voorbeeld zijn in het omgaan met elkaar.

Ik hoop dat het zo mag zijn.

Amen